



Sygn. akt II KK 90/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **M. B.**

skazanej z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionej
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 28 sierpnia 2013 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok nakazowy i na podstawie art. 537 § 2
k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 pkt 7 k.p.s.w. w zw. z art. 54a ustawy z
dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r., Nr 270,
poz. 1599 ze zm.) umarza postępowanie; kosztami postępowania
w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Straż Miejska złożyła przeciwko M. B. wniosek o ukaranie o to, że w dniu 10 stycznia 2013 r., o godz. 11.50 w W. przy ul. Z. 11, kierując pojazdem m-ki Fiat o nr [...] zatrzymała pojazd w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w. w zw. § 28 ust. 2 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 ze zm.).

Wyrokiem nakazowym z dnia 28 sierpnia 2013 r., Sąd Rejonowy uznał M. B. za winną popełnienia zarzucanego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 k.w. i skazał ją za to, orzekając karę grzywny w wysokości 100 złotych, zasądził nadto od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Żadna ze stron nie wniosła sprzeciwu od wyroku, stąd też orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 26 września 2013 r. (k. 12)

Kasację na korzyść obwinionej wniosł Prokurator Generalny, który zaskarżając w całości powyższy wyrok zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 pkt 7 k.p.s.w., polegające na wydaniu wyroku skazującego wobec prokuratora w stanie spoczynku M. B. za popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. wbrew treści art. 54a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r., Nr 270, poz. 1599 ze zm.), co stanowi bezwzględłą przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

W konkluzji Prokurator wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania o wykroczenie na podstawie art. 112 k.p.s.w. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna, bowiem wyrok nakazowy Sądu Rejonowego zapadł z rażącym naruszeniem prawa procesowego w sprawach o wykroczenia.

Zgodnie z treścią art. 5 § 1 pkt 7 k.p.s.w. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy obwiniony z mocy przepisów szczególnych nie podlega

orzecnictwu na podstawie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. W świetle treści art. 54a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 r., Nr 2707, poz. 1599 ze zm.), za wykroczenia prokurator odpowiada tylko dyscyplinarnie, co odnosi się także do prokuratorów w stanie spoczynku. Obwiniona M. B. jest prokuratorem w stanie spoczynku, na co wskazuje zaświadczenie znajdujące się na k – 5 akt Sądu Najwyższego, zatem z mocy przepisów szczególnych nie podlega odpowiedzialności na podstawie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Wydany przez Sąd Rejonowy wyrok nakazowy zapadł więc mimo istnienia przesłanki wyłączającej postępowanie z mocy art. 5 § 1 pkt 7 k.p.s.w., stanowiącej jednocześnie bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. (stwierdzenia tego nie zmienia fakt, że w aktach sprawy o wykroczenie brak jest jakiejkolwiek informacji o statusie obwinionej, co oznacza brak świadomości Sądu co do zaistnienia przeszkody procesowej).

W konsekwencji powyższych rozważań konieczne stało się uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i umorzenie postępowania. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.

Na zakończenie zasygnalizować należy, na co zwrócił uwagę autor kasacji, że jak wynika z danych CEPIK zaparkowany nieprawidłowo samochód m-ki Fiat jest własnością K. B. – matki obwinionej, zaś M. B. figuruje w tym dokumencie jako współwłaścicielka. Żadna z wymienionych osób nie została w sprawie przesłuchana, nie wykazano także żadnych okoliczności wskazujących na sprawstwo obwinionej.